

Romanımızda Gerçek ve Fantazi

Olca Öner Toy
(Ankara)

Roman, yazınımıza Tanzimat döneminde yapılan çevirilerle girip, yazarlarımız ilk roman örneklerini vermeye başlayınca, ilk üzerinde durulan konu romanda gerçeğin verilmesi gerektiği olmuştur. Nâzım Kemal, bizdeki hikâyeleri gerçek dışı olaylarla dolu olduğu için eleştirmiştir. Daha sonra Hüseyin Rahmi, romanlarını yazdığı yıllarda insanların yaşamını etkileyen, cinlere perilere inanamamak gerektiğini, bunların insanlarca düzenlendiğini vurgulayan romanlar yazmıştır. Ancak, Tanzimat döneminin ilk yıllarında yazılan romanlarda yazarların, masal motiflerinden yararlandıkları dikkati çeker. Öte yandan, gerçeğin en etkili biçimde bir aşk öyküsüyle verilmesi gerektiği düşüncesi, yazarları romantizmin de etkisiyle tek yanlı, duygusal bir aşkı romanlarında işlemelerine neden olmuştur. Kimi zaman aşk ön plana çıkarak, gerçeği gizlemiş, roman bir aşk romanına dönüşmüştür.

Giderek gerçekçiliği yerleşmesi, aşkı da aşırı duygusallıktan ve tek yanlılıktan kurtarmış, cinselliğe dönüşen bir aşkla birlikte, gerçeğin değişik biçimde yansıtılışı ağırlık kazanmıştır. Köyü, sorunları, yaşam biçimiyle yansıtan romanlarda insan-doğa ilişkisi değişik biçimlerde yansıtılırken, Yaşar Kemal'in romanlarında insanın doğayla konuşması dikkat çeker. Özellikle Orta Direk romanında, Meryemce'nin bir şeye kızdığı zaman yakınlarına küserek doğayla konuşması ilgi çekicidir. İnsanların daha çok toplum içindeki yerlerine ağırlık veren, zaman zaman toplumu yönlendirmeyi amaçlayan ya da gerçeği gözler önüne seren gerçekçi romanlarla birlikte, bireyi toplumdan soyutlayarak iç dünyasına kapatan psikolojik romanlar da ağırlık kazanmıştır.

1980'li yıllara gelindiğinde, romanda yeni bir yöntemle karşılaşırız. Yine çeviriyle yazınımıza girip, okuyucuyu en çok etkileyeni Gabriel Garcia Marquez'in Yüz Yıllık Yalnızlık'ı olan, gerçeğin fantaziyle birlikte verilmesi. Yazınımızda bu tür romana ilk örnek olarak Latife Tekin'in Sevgili Arsız Ölüm'ünü gösterebiliriz. Konuşmamızda bu türün günümüzde dikkati çeken yazarları olarak Nazlı Eray ve Barış Müstecaplıoğlu'nun da birer romanlarını örnek alıp, gerçeğe fantazinin verilisinde ne gibi değişik yollar denediklerini ve bu iki ögeyi ne ölçüde bağdaştırabildiklerini yansıtmaya çalışacağız.

Latife Tekin, Sevgili Arsız Ölüm'ün büyük ölçüde kendi yaşamından doğduğunu şu şekilde belirliyor:

“1957 yılında Kayseri'nin Bünyan kasabasına bağlı Karacafenk köyünde doğdum. Yürümeyi öğrenir öğrenmez okula başladım. Okul, evimizin erkek odasıydı. Sedirlerin altında cinlerle oynasırken, okumayı, yazmayı öğrendim. Karacafenk'te sedirlerin altında cinlerle periler yaşardı. Çocukluğum onların arasında geçti. Gizlice onların derneğine girdim. Evlerini gezdim. Düşünlerine gittim. Dillerini, gündüz ve gece oyunlarını öğrendim.”

Annesi, okuma, yazma, Arapça ve Kürtçe bilen bir kadındır. Dikiş diker, iğne yapar. Bir köy kadını olarak dikkat çekicidir. Babası İstanbul'da çalışır. Eve ve köye, köydekilerin hiç bilmediği şeyler getirir (radyo, gramfon, zembekli saat, yolcu otobüsü, tulumba, kamyon, traktör...). 1966 yılında aile İstanbul'a gelir. Ama İstanbul ailedeki bütün düzeni bozar. Yedi kardeş arasında yalnızca kendisi okuyabilir. Babası işçi olup işsiz kalır. Kardeşleri inşaatlarda çalışır. Kentte ayakta durabilmek için büyük uğraş verirler. Latife Tekin, kendi öz değerlerini, dilini, birlikte doğup büyüdüğü insanların sevgisini korumak için direnir. Kendi deyişiyle Sevgili Arsız Ölüm “bu insanların ona armağanı”dır.

Romanda ağırlık büyük ölçüde Tekin'in babasını simgeleyen Huvat ailesinin yaşam öyküsüdür. Bu ailenin yaşayışı eksen alınarak, köylünün ne ölçüde bilgisiz, kent yaşamına ne ölçüde yabancı olduğu, bir çok kavramdan ne ölçüde uzak olduğu, köyden kente göç edilince çekilen sıkıntılar, köy geleneklerinden ayrılamayıp gibi gerçekler yansıtılırken, öte yandan cinlerin, bir takım olağanüstülüklerin yaşamlarında ne ölçüde etkili olduğu romana fantazi öğeler olarak giriyor.

Köylüyü ilk yadırgatan, Huvat'ın kentten köye getirdiği, nasıl kullanılacağını hiç bilmedikleri yeni şeylerdir. Bunlar soba, radyo ve otobüstür. Konuşan kutu olarak algıladıkları radyo ve onları tandır başında toplanmaktan kurtaracak olan soba, yaşamlarını altüst edecek denli etkiler. Kasabaya yürüyerek gitmekten kurtaracak otobüs ise onları dehşete düşürür. Bir süre ellerini süremedikten sonra sağına soluna dokunmaya başlarlar. Ancak Huvat yararlarını anlatınca yavaş yavaş alışır. Alışamadıkları tek şey, Huvat'ın kentten gelirken getirdiği “yüzü alev alev yanan, başı kıcı açık, süt gibi beyaz” bir kadındır. Önce kadının köye uğursuzluk getirdiğine inanırlar. Üç koyunun art arda şişerek ölmesi, çift sarılı yumurta yumurtlayan tavuğun yumurtayı kesmesi ve Huvat'ın annesinin düşmesi adı Atiye olan kadının uğursuzluğuna bağlanır. Onu ahıra kapatırlar.

Romanda fantazi Atiye'nin gördüğü düşle başlar. Düşünde ona bir keçi saldırmaktadır. Birden bir ışık gelip keçinin tüylerini yakar ve kaçmasına neden olur. Bundan sonra Atiye'ye Hızır aleyhisselam yardımcı olmaya başlar.

Ahıra kapatıldıktan dokuz ay sonra “lâmba şişesi” büyüklüğünde bir kız dünyaya getirdiğinde Akana’yı ona yardıma gönderir. Çocuğu olduktan sonra kendini kabul ettiren Atiye ahırdan çıkarılır. İki oğlu olur. Bu kez Huvat’ın getirdiği dikiş makinesiyle çocuklarına diktiği giysileri, onları sabunla yıkamasını, çocukların değişik oyuncaklarla oynamalarını yadırgarlar. Atiye daha sonra hastalara iğne yapmaya başlar.

Atiye’nin yeniden hamile kalmasıyla cinler işe karışır. Kızı doğmadan önce, iki kez “Ana!Ana!” diye seslenir. Karnından ses geldiğini duyan Atiye’nin “Geberesin e mi!” demesi üzerine dişleri kilitlenir, kendini kaybeder. Ancak, cinci Mehmet onu bu işten kurtarabilir. Cinci Mehmet Atiye’yi, çocuğun eksiksiz doğması halinde başına bir çok şey geleceği konusunda uyarır. Dirmit adı verilen kız doğduktan üç gün sonra da cinci Mehmet dağda cinler tarafından öldürülmüş halde bulunur.

Huvat’ın kentten gelirken getirdikleri ve söyledikleri bu kez, köylüde onun kepse kapıldığı izlenimini uyandırır. Kepse, “mercimek gözlü, elsiz ayaksız, kapkara, yumak gibi” bir cindir. Göze görünmeden önce insanı ateşle yoklar, arkasından bir titreme ve bir ter gelir. O arada ele geçirilebilirse ona her istediğinizi yaptırabilirsiniz. Onlara göre Huvat, her istediğini bu cine yaptırmaktadır. Böyle bir şey olmadığına inandırmak için isteyen kente götürüp anlattıklarını göstereceğini söyleyince, köyün gençleri peşine takılıp gider. Bir daha da köye dönmezler. Köyden kente göç başlamıştır.

Köyde yaşam alışıldığı gibi sürüp gider. Atiye’nin yaşamında bir takım değişiklikler olur. Dirmit’e anlattığı ağlayan eşek öyküsündeki eşek, canlanıp Dirmit’in gözüne görünür. Onun ağlamasına dayanamayan Dirmit de ağlamaya başlar. Sonunda eşek ona acıyıp gözden kaybolur. Huvat’ın büyük oğlu Halit’in nişanlısı Zekiye’yi kiskanane peri kızı Sarıkız ortaya çıkar. Sarıkız’la birlikte köydeki eşeklerin sayısı artar. Köylüler, Sarıkız’ın onları çoğalttığını düşünerek yanlarına yaklaşmazlar. Eşeklerin mezarlığın yakınında toplanmalarını da yatırın köyün adının değiştirilmesine kızmasına bağlarlar. Sonunda Sarıkız dağa çekilir. Cinci Mehmet’i de Sarıkız’ın öldürdüğüne inanırlar. Sarıkız’ın kocalarını da alıp götüreceğine inanan kadınlar onun ini olan Buğlak ininin içini keven otuyla doldurup ateşe verirler, kapısını kara taşlarla örerler. Bu kez de oradan çıkan kara duman Akçalı’dan başlayarak bütün civar köylerin üzerini kaplar ve bir kış köyden köye konup nişanlı kızların, taze gelinlerin dilini bağlar. Konuşamayan gelinlerle kızlar yeni bir anlaşma yolu bulurlar.

Bu arada köye öğretmen gelmesi büyük bir olay olur. Atiye Dirmit’i de okula gönderir. Ancak, köylüler çocuklarını okula göndermek istemedikleri için memnun değildirler. Bu kez Dirmit, tulumbayla konuşmaya başlar.

Öğretmenin geldikten kısa bir süre sonra jandarmalar tarafından götürülüp geri dönmeyişi, komünist olduğu için tutuklandığı haberiningelmesi, daha

sonra Hacı Talip'in damadının da komünist olduğu haberinin yayılması, Dirmit'te yeni bir cin düşüncesi uyandırır. Komünist de, uçak da cindir. Sonunda öğretmenin, yerin yedi kat altında yaşayan, herkesin gözüne görünmeyen ama insanlarla aynı kaplardan yiyip içen cinlerden biri olduğuna inanır. Cinleri toprağın üzerine çıkarmak için elinden geleni yapmaya başlar. Bütün yolları denese de öğretmenini bir daha göremez.

Aile kente göçmek üzere köyden ayrılırken, Dirmit'i cinler uğurlar. Göçülen kent İstanbul'dur. Onu kentte ilk yönlendiren peri kızı olur. Köydeki tulumba yerine kentte dertleşmek için kuşkuş otunu bulur. Bu kez kuşkuş otu onu yönlendirmeye başlar. Kuşkuş otundan sonra kederini karla paylaşır. Kardan sonra defter, onu yönlendirir. Köyünü özlediğinde de kendi yarattığı bir kara noktanın peşine takılır. Sonunda aklını bu kara noktanın yanına katıp savar ve akılsız kalır. En son konuştuğu yıldızlar, ay ve denizdir. Şiirler yazmaya başlar. Şiir yazması yasaklanınca, ailesine altı gün, altı gece süren bir mektup yazar. Mektubu damdan aşağı sarkıtıp yatar. Mektubun dışarıda kalan kısmı kentin üzerinde şerit gibi dolaşır. Dirmit'in yaptıklarına dayanamayıp hastalanan, kimi zaman yaşayabileceğinden umut kesilen Atiye bu olay üzerine hastalanır ve ölür. Dirmit bu kez de, annesinin öldüğü akşam kara nokta oynarken, onun zebaniler karşısında diklendiğini öğrenir ve onlara boyun eğmediğine sevinir. Bunları çevresindekilere söyleyince kara nokta oynaması yasaklanır. Babası onun, annesinin ruhunun ardından aklını kaçıracağına yemin ederek parmağını ıslatıp duvara basar. Orada kırmızı bir karanfil açar. Dirmit karanfil koparıp göğsüne takar. Romanı bitiren bu olaydır. Ailenin yaşamlarını nasıl sürdüreceklarını kestirmek okuyucuya bırakılmıştır.

Latife Tekin romanda, Dirmit'i eksen alarak, bir takım olağanüstülükleri verirken, öte yandan köy ve kent yaşamından kesitler veriyor. Romanda, büyük ölçüde insanların yaşamını yönlendiren cinlerdir. Aile kente göçünceye değin, köy yaşamında önemli yer alan gelenekler, inanışlar verildiği gibi, kente göçtükten sonra da, kentte yaşanan sorunlar ağırlık kazanıyor. Dirmit'in kardeşleri Seyit ve Mahmut'tan hareketle köyden kente gelen delikanlıların, kent yaşayışına ayak uydurabilmek için çektikleri sıkıntı, köy geleneklerinden kopamayış, öğretmenler için yapılan yürüyüş, polislerin yürüyüşü engellemesi, gençlerin şeriatçı hocalara gösterdikleri tepki...gibi gerçekler veriliyor.

Bu durumda fantazi ağır basmakla birlikte, gerçek de gözardı edilmemiş oluyor.

Nazlı Eray'ın birinci kişi anlatımıyla yazdığı Aşkî Giyinen Adam romanında, anlatıcının geçmişiyile birlikte 60'lı ve 70'li yıllarda ülkemizde ve dünyadaki önemli olaylara değiniyor. Çocukluğundan başlayarak yaşamını etkileyen kişilerin kimileri anılarında canlanıyor, kimileri de canlı olarak görünüyorlar.

Romanda olayların geçtiği yerler, Mesnevi Sokak'taki Dürnev ablanın salonu ağırlıkta olmak üzere Ankara'nın değişik semtleri, başlıca semtleriyle İstanbul, Denizli ve Bodrum'dur.

Yazar, geçmiş yılları günümüze getirir ve günümüzdeki önemli olayları aktarırken, tarot ve kahve falıyla, pişmiş koyun kellesini kullanmış. Bir yandan da iki çeşit faldan hareket edilerek, falın insan yaşamındaki önemine değiniliyor.

Romanda tarot falı bakarak anlatıcının yaşamını etkileyen Dürnev abladır. Anlatıcı kartların, insan yaşamı için ne denli önemli olduğunu şu sözlerle vurguluyor:

“Ama insan ömrünün vazgeçilmez bir parçasıydı onlar, şu gece zamanı üst üste, cansız ve hareketsiz duruyorlardı. Dürnev ablanın onları bıraktığı köşede, sessizce yaşama katlanmayı bekliyorlardı.

Yaşamın kapalı kapıları ardındaki gizli bölmeler gibiydiler, Dürnev abla onları kırmızı örtünün üzerinde açmaya başlayınca, birdenbire kapalı duran bir perde aralanıyor gibi olurdu; ...”

Fal bakıldıkça anlatıcının yaşamında gizli kalmış bölmeler açılmaya başlıyor. Dürnev ablanın baktığı ilk falda, önce bir erkek çıkar. Bu erkek 1960'larda otuz yaşındaki haliyle Eddie Fisher'dir. Yaşam öyküsünü anlatmaya başlayan ünlü şarkıcı, ara ara ortaya çıkararak çevresindekilerle konuşur. Yaşamından kesitler aktarır. Yaşam öyküsüne bağlı olarak ayrıldığı eşi Debbie, Elizabeth Taylor, doktoru Max onunla birlikte roman boyunca olayın içindedirler. Bir yandan da 60'lı yıllardaki konserlerini sürdürür: Anlatıcıyı ilk olarak geçmişe döndüren de Eddie Fisher'dir. 60'lı yıllara gidince; annesi babasıyla birlikte Nişantaşı'ndaki Hıraman Palas'ta yaşadığı yılları ve İstanbul'un semtlerini anımsar.

İkinci bir fal bakılırken, kartta, bir kadın ve kapalı bir mekân çıkar. Kartları toplarken aralarından yere düşen kupa kraliçesinden gelen ses ona, Tunalı Hilmi caddesinde, sağ taraftaki pasajın altında bulunan antika dükkânına gitmesini söyler. Oradaki sarışın kadın ona geçmişini anlatacaktır. Vitrindeki eski saat, güllü lokumluk, yeşil soba, komodinin üzerinde bulunan bir tutam, kadife kurdeleyle bağlanmış karanfil çocukluğunun geçtiği bir dünyaya götürür onu. Üzerinde oturduğu kadife kaplı koltuğa ise yine çocukluğundaki şehir hatları vapur yanaşır. Oraya her gidişinde bu koltuğa oturunca vapur yanaşıp ona çocukluğunun değişik yıllarını yaşatır.

Kartların arasından babaannesiyle birlikte yıllarca önce yitirdiği ne olduğunu bilmediği Mihri abla çıkar ve yeniden anlatıcının yaşamına girer.

Kağıtların arasından çıkanların yanına kapıyı çalarak gelen ve kırk altı yıl önce iki kız kardeş katılırlar. Kaniye ve Hasbiye adlarını taşıyan bu kardeşler,

cinayete kurban gittiklerini iddia ederler. Kendilerini öldüren emekli albay Nurettin'dir. Onun yakalanmasını isterler. İsteklerinden biri de yeniden dünyaya gelmektir. Bu kez Mihri ablanın baktığı falda kağıtların arasından albay Nurettin fırlar. Ama arandığını anlayınca yeniden kağıtların arasına girip kaybolursa da ara ara ortaya çıkar.

Tarotlarla birlikte, anlatıcının yaşamını etkileyen üç de koyun kellesi vardır. Kellelerden birinin belleğine anlatıcının bütün yaşamı, anıları yerleşmiştir. Onu sürekli geçmişine götürür. Ortaokul yıllarını anımsarken ellili yıllardaki olaylara değinilir. Geçmişinde unuttuğu kişileri anımsatır. Onlardan biri de, Kaniye ve Hasbiye anneleri yaşama döndürmekte büyük rol oynayacak olan şoför Kâzım Efendi'dir. İkinci kellede Eddie Fisher'in beyni yüklüdür. Sürekli kendi yaşamı gibi, onun yaşamını anlatır. Üçüncü kelledeyse bir çok beyinleri alabilecek bir güç vardır. Anlatıcının yaşamı, biri kendi dolabında, biri Dürnev ablanın dolabında, öteki de arkadaşlarının dolabında duran üç kelle arasında koşuşturmakla geçmeye başlar.

Romanın en ilgi çeken yanı Kaniye ve Hasbiye kardeşlerin dünyaya yeniden dönüşleridir. Onlara bu konuda üç olasılık önerilmiştir. Biri Tunalı Hilmi caddesindeki antikacının kadife koltuğuna yanaşan vapurdan inip antikacı dükkanına geçebilmek, ikincisi Mihri ablanın Belligün pastanesinde otururken kapadığı kahve fincanının telveleri arasına girerek, fincanı açtığında onları görünce sıçrayıp dışarı çıkarak yaşama karışmak, üçüncüsü de Kâzım Efendi nin karın zarı arasına girip oradan dışarı çıkmaktır. Sonunda Denizliye yakın bir birahane de Kâzım Efendi'nin karnından bir gaz sancısıyla çıkarak öldüklerinden elli yıl sonra yaşama dönüp, Bodrum'a doğru yola çıkarlar.

Anlatıcı gözleri önünde yaşadığı bu olaydan sonra eve dönüp olanları dolabındaki kelleyle paylaşır. Bu iki yaşlı kadının içine karıştıkları yeni yaşamı ne ölçüde yadırgayacaklarının değerlendirmesini yaparken ellili yıllardaki yaşayış biçimini anımsarlar. Dürnev ablaya rastladığında, o acıkacak kelleye yemek hazırlayacaktır. Arkadaşlarının evindeki kelle de onun yolunu gözler.

Yaşamında önemli bir yer alan üç kelle karşısında duyduğu şaşkınlığı şu sözlerle dile getiriyor.

“Üç tane beyin vardı ortada. Koyun kellelerinin içindeki bu üç beyin düşünüyor, üretiyor, anımsıyor ve anlatıyordu. Üçünün de olağanüstü bir yaşam birikimi; yoğun yaşanmış hayatların tortusunu barındıran anıları vardı. Sokakta çevirip bir-iki soru sorabileceğin nice insanda çok daha donanımlı ve kültürlüydüler. Kaderin ne tuhaf bir cilvesiydi ki, insansız beyinlerdi bunlar.”

Üç beyin arasında koşuşturaktan yorulan anlatıcının, geçmişiyile ilgili olarak en son birlikte olduğu kişiler Frank Sinatra, Elvis Presley, Marilyn Monroe, Marlene Dietrich gibi, bir yılların tanınmış santçılarıdır. Dürnev ablanın salonunda bir araya gelen bu insanlar biraz sonra yok olurlar.

Yazar, roman biterken insanın geçmişinin yaşamında ne ölçüde geniş yer aldığını anlatıcının şu sözleriyle yansıtıyor. “Yaşamımın vazgeçemediğim bir parçasıydı tüm bunlar, onlar yitip giderlerse artık varolamayacağımı artık biliyordum. Benim hücrelerim, mozaiklerim, beynimdeki düşüncelerim ve ruhumun fısıldayan sesiydi onlar. Kaybolup gittikleri zaman ben de perdeleri kapatıp gidecektim. Biliyordum bunu.”

Bütün bunları düşünerek yıldızlı gecede boş sokaklarda dolaşıp Dürnev ablanın evine gelir. Bu kez salon boştur. Dürnev abla son kez fal bakar. Bu kez kartlardan elinde makas olan bir terzi çıkar. Gözlerinin önüne parlak bir kumaş serilir. Terzi bu kumaşın aşk olduğunu söyler. Kumaşı biçip aşkı giyinen adama smokin diyecektir. Bu kez sokağa bu büyülu kumaşı yakalamak için çıkar. Ancak o yakalamak için koştukça kumaş uzaklaşır.

Büyük ölçüde kendi yaşamının izlerini taşıyan bu romanda yazar üç zamanı veriyor. Yaşanılıp biten geçmiş zaman, yaşanılmakta olan zaman ve ileride ne olacağı belirsiz olan gelecek zaman. Roman biterken, anlatıcı, uzakta kalan ama kendisini hiç bırakmayan geçmişle birlikte geleceğe doğru koşmaktadır.

Görüldüğü gibi yazar, fantaziye yaratırken olağanüstü yaratıklar kullanmayıp üç konuşan kelle dışında insanları kullanmış, ancak onlara olağanüstü olaylar yaştırmıştır.

Bariş Müstecaplıoğlu'nun Korkak ve Canavar'ın da ise gerçek tamamen ortadan kalkıyor. Yazarın yarattığı bir düş dünyası ve bu dünyada yaşayan insanlar ve yaratıklarla karşılaşılıyor. Yazarın Perg efsaneleri adını verdiği dizinin birinci kitabı olan romanda olayları götüren üç kişi Leofold, Guarin ve Geryanın istemeden katıldıkları bir ölüm kalım mücadelesini izliyoruz.

Romanda önce Leofoldu tanıyoruz. Henüz çocuk iken annesi, babası ve dayısı bir tünelin içinde yok olan Leofold birbirine rakip olan ve Perg'i ele geçirerek hükümdar olmaya çalışan Asuber ve Kozan'dan dostu Mirtayek'i kollamak için Kozan'ın saflarında yer alır. Savaşı Kozan taraftarları kazanmakla birlikte, Asuber uzak ülkelerden kiraladığı savaşçılarla saldırır ve Mirtayek ölür. Leofold Asuberin kiraladığı bu siyahlara bürünmüş yaratıklardan kaçarken tünele girer. İnanca göre kara yaratıklar karanlık yerlere giremezler. Ancak tünelin sonuna yaklaşırken ayaklarının altındaki toprak yarılr ve derinlere yuvarlanır. Bu olay annesinin ve babasının tünelin içinde nasıl kaybolduklarını ortaya çıkarır.

Bundan sonra Leofoldun macerası başlar. Düştüğü yerde ona bir iğne yaparak görünümünü değiştirirler. Kollarının olduğu yerde iki kütük benzeri şey, uçlarında da parlak pençeler vardır. Göğsü ise bir ayıyı kışkırtacak ölçüde geniş ve kabukla kaplıdır. Bacakları da bu vücudu taşıyacak kalınlığa ulaşmıştır. Kendine geldiğinde adının Asherta olduğunu söyleyen fareye benzer, yılan gibi kıvrılan kuyruğunun ucunda büyük iğnesi olan bir yaratıkla

karşılaşır. Yaratık ona kendisinin bekçisi olduğunu söyler. Leofold Asherta'yı öldürüp dışarı çıkmayı başarır.

Leofold'a, eşi Asuber'in askerlerince öldürülen Guorin katılır. Guorin kendisine sakat görünümünü vererek savaşa gitmemiştir. Asuber'in askerleri köyü bastıklarında hamile olan eşi Rumin'i öldürürler. O da çareyi ormana kaçmakta bulur. Ormanda karşılaştığı bir ayıdan onu Leofold kurtarır. Bu olay birlikte oluşlarının başlangıcıdır.

Asuber, Kozan'la olan savaşı sürdürür. Kozan, savaşı kazanacağına inanıp askerlerini savaşa hazırlar. Ancak kanatlı bir canavar uçarak gelip Kozan'ı yutar. Canavar'ın Kozan'la yetinmeyerek başkalarını da yutabileceğini düşünen Leofold onu öldürür. Kozan ölünce Asuber rakipsiz kalmıştır.

Asuber'in neler yapabileceğini konuşurken büyücü Geryan gelir. Geryan onlara Asuber'in, savaş Tanrısı Tshermon'un kitabını ele geçirdiği için, onun hırsını kullanarak Perg'i ele geçirme gücüne sahip olduğunu söyler ve Guorin'le Leofold'dan, öte diyarlara gidip, Tshermon'u yenecek bir yol bulmalarını ister. Üçü birden Tshermon'un kitabını bulmak üzere öte diyarlara doğru yola çıkarlar.

Üçünün maceraları başlamış olur. İlk hedef, girmeleri gereken mağaranın bulunduğu Groh dağına ulaşmaktır. Dağa ulaşıp mağarayı ararlarken yaşlı bir kâhin kadınla karşılaşır. Kadının kocasını korsanlar kaçırmıştır. Ayrıca orada depremler olduğu için mağaralar yok olmuştur. Kadın bütün bunlara kendilerine verilen bir kitabın neden olduğunu söyler. Kitap, bir yaşlı adam tarafından onlara bırakılan Tshermon kitabıdır. Ancak maddi olanaksızlıklar nedeniyle onu bir gezgine satmışlardır. Böylece kitabın nasıl Asuberin eline geçtiği anlaşılır.

Kitabı kesinlikle ele geçirmeleri gerekmektedir. Önce kâhin kadına söz verdikleri için kocası Urtonu korsan Pertabın elinden kurtarırlar. Urton da onlara katılır.

Bu arada Asuber oç almak için bahçesinde beslediği yaratıklardan en büyüğünü Perg'i ele geçirmek için Hertuga gönderir. Ancak yaratık öldürüldüğü için amacına ulaşamaz. Bu yapılanların öcünü almak için Tshermon kitabına başvurur ama kitap alev alır ve yok olur.

Üçlü öte diyarlardaki Hiver tapınağını bulmakta kararlıdırlar. Tshermonu durduracak tek güç tanrı Hiverdir. Amaç Hiver tapınağına ulaşmaktır. Bu yolda Leofold Guorin'le Geryan'dan ayrılır. Leofold'un yolu lanetliler köyü adı verilen bir köye düşer. Guorin'le Geryan, istedikleri zaman görünmeyip, avlarına iyice yaklaşınca ortaya çıkıp onları paralyan Gerf kedileriyle uğraştıktan sonra tapınağına ulaşırlar. Kuleye girip tanrı Hiver'e ulaşırlar. Hiver bir kadın tanrıdır. Tshermon'u ancak masumiyet tanrısı Asret'in yenebileceğini söyler. Ancak, Asret Tshermon'un rahiplerince tapınaklarda saklanmaktadır. Hiver bir

ışıkla onları görünmez yaparak kuleden dışarı çıkmalarını sağlar. Birkaç gün yürüdüktan sonra Tshermon tapınağını bulurlar. Rahiplerle savaşıarak Asret'e ulaşırlar. Asret dört beş yaşlarında bir çocuk tanrıdır. Tshermon'a sarılıp onu yok etmeyi başarır.

Tshermon'un yok oluşuyla birlikte Asuber'in vücudu parçalanır, çevresindeki savaşçıları da toz olur. Üçlünün serüvenleri sürecektir.

Üç romanı karşılaştırdığımızda, iki romanda yazarların olayların geçtiği yerler olarak bilinen yerleri, insan ve toplum yaşamındaki gerçek olayları da kullandıkları görülüyor. Ama gerçeği katılıklarıyla değil okuyucuyu düş dünyasına götürüp, gerçekleri bu dünyanın içine yerleştirerek yansıtıyorlar. Okuyucu gerçekten uzaklaşıp fantaziler içine dalmışken bir yerde karşısına gerçek çıkıyor.

Müstecaplıoğlu ise gerçekten tamamen ayrılarak düş dünyasında yarattığı bir ülkeyi, tanrıları, birtakım yaratıkları ve olayları anlatarak fantastik bir roman örneği vermiş.

Bu romanları okuyunca Namık Kemal'in yazınıımızdaki hikâyeleri eleştirirken belirlediği eleştiri nedenlerini anımsıyoruz. Batı'daki romanların ne ölçüde gerçekçi, bizim hikâyelerimizse gerçekten ne ölçüde uzak olduğunu şu sözlerle yansıtıyor: "Bizim hikâyeler tılsımla define bulmak, bir yerde denize batıp müellifin hokkasından çıkmak, ah ile yanmak, külünk ile dağ yarmak gibi bütün tabiat ve hakikatin haricinde birer mevzuya dayanan, insan psikolojisine yer vermeyen, onun için de roman değil kocakarı masalıdır." Yazarların kullandıkları gerçeğe uymadığı için yüz elli yıl önce eleştirilen olağanüstülüklerin, günümüzde fantazi olarak değerlendirilip yeni bir roman yazma yöntemi olarak değerlendirilmesi dikkat çekiyor. Aslında dünya yazınında fantastik roman yazmadaki genişleme dikkatleri çekiyor. Günümüzde en çarpıcı örnekleri, filmleri de çok ilgi çeken Yüzüklerin Efendisi ve Harry Potter romanları olan fantastik romanlar, katı gerçeklere karşı çıkış ya da katı gerçeklerden kaçış mıdır?